DOMSTOLENS KENDELSE (Anden Afdeling)
28. juni 2001 *

I sag C-352/99 P,

Eridania SpA, tidligere Zuccherifici Nazionali SpA, Genova (Italien),

Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Padova (Italien),

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Bologna (Italien),

Sadam Castiglionese SpA, Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, Termoli (Italien),

og

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), Cesena (Italien),

ved solicitor B. O'Connor og avvocato I. Vigliotti, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

angående appel af dom afsagt den 8. juli 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-168/95, Eridania m.fl.

* Processprog: italiensk.

mod Rådet (Sml. II, s. 2245), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved I. Díez Parra og J.-P. Hix, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F.P. Ruggeri Laderchi, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i første instans,

Ponteco Zuccheri SpA, Pontelagoscuro (Italien),

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Skouris, og dommerne R. Schintgen og N. Colneric (refererende dommer),

generaladvokat: J. Mischo,
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. september 1999 har Eridania SpA, tidligere Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industiali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA og Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom af 8. juli 1999 fra Retten i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-168/95, Eridania m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 2245, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten afviste appellanternes søgsmål, som i det

væsentlige vedrørte annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1534/95 af 29. juni 1995 om fastsættelse for produktionsåret 1995/1996 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger (EFT L 148, s. 11), i hvert fald artikel 1, litra f).

Retsgrundlaget

2 Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4, herefter »grundforordningen«) indførte bl.a. en prisordning og en kvoteordning.

3 Kvoteordningen bestemmer, at hver medlemsstat tildeles en grundlæggende produktionsmængde, der i hver medlemsstat skal fordeles mellem de producerende virksomheder i form af A- og B-kvoter. Disse to kvoter drager fordel af en afsætningsgaranti og svarer til et produktionsår, der begynder den 1. juli og slutter den 30. juni det følgende år.

4 Prisordningen omfatter en interventionsordning med henblik på at garantere varernes pris og afsætning, idet Rådet hvert år fastsætter de priser, som interventionsorganerne skal anvende.

5 Prisen på hvidt sukker er ikke den samme på hele Fællesskabets område. I grundforordningens artikel 3, stk. 1, bestemmes, at der fastsættes en »interven-

tionspris« for de områder, som ikke har underskud, og en »afledt interventionspris« for de områder, som har underskud.

6 Denne prisdifferentiering, der kaldes »regionalisering«, medfører, at grundforordningen for områder med underskud, inden for grænserne af den tildelte kvote, fastsætter en højere pris for sukker, der er produceret i dette område, og samtidig en højere pris ved køb af de råstoffer, der er nødvendige for sukkerproduktionen.

7 Inerventionsprisen for områder, der ikke har underskud, og den afledte interventionspris for hver af områderne med underskud svarer henholdsvis, hvad angår sukkerroer, til minimumspriserne for områder, der ikke har underskud, og de forhøjede minimumspriser for områder med underskud. Disse sidstnævnte priser afholdes af sukkerproducenterne, der skal betale dem til sukkerroeproducenterne.

8 I forhold til de minimumspriser, der finder anvendelse i områder, der ikke har underskud, påvirkes de forhøjede minimumspriser ifølge grundforordningens artikel 5, stk. 3, af en dobbelt forhøjelse, Dels forhøjes de med et beløb svarende til forskellen mellem interventionsprisen og den afledte interventionspris i det pågældende område. Dels berigtiges dette beløb med koefficienten 1,30.

9 Rådet havde indtil produktionsåret 1994/1995 klassificeret Italien blandt områderne med underskud i Fællesskabet, selv om denne medlemsstat ifølge den italienske sukkerindustri var ved at blive et overskudsområde. Da der ligeledes for produktionsåret 1995/1996 blev forventet en forsyningssituation med underskud i de italienske produktionsområder, fastsatte artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 for det pågældende produktionsår den afledte interventionspris for hvidt sukker til 65,53 ECU pr. 100 kilo for alle områder i Italien,

mens interventionsprisen i de områder i Fællesskabet, der ikke havde underskud, i artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1533/95 af 29. juni 1995 om fastsættelse for produktionsåret 1995/1996 af visse sukkerpriser og af standardkvaliteten for sukkerroer (EFT L 148, s. 9) blev fastsat til 63,19 ECU pr. 100 kilo.

Retsforhandlingerne for Retten

10 Appellanterne, selskaber med hjemsted i Italien, som tilsammen har 92% af de produktionskvoter for sukker, der er tildelt denne medlemsstat, anlagde under disse omstændigheder i medfør af EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230 EF), sag med påstand om hovedsagelig annullation af artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95.

11 Rådet påstod ved særskilt dokument i overensstemmelse med procesreglementets artikel 114, stk. 1, sagen afvist. Rådet fremførte til støtte herfor i det væsentlige tre anbringender. Blandt disse tre anbringender var bl.a. et anbringende om, at appellanterne ikke kunne påberåbe sig en individuel interesse i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4.

12 For så vidt angår dette sidstnævnte anbringende anførte Rådet, at appellanterne, i det omfang de havde nedlagt påstand om annullation af artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95, ikke var individuelt berørt af den anfægtede retsakt og derfor ikke havde søgsmålskompetence i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4.

13 Ved kendelse af 19. marts 1996 afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling fik Kommissionen tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande.

Den anfægtede dom

14 Retten afviste i den anfægtede dom søgsmålet. Retten støttede sig herved dels på anbringendet om, at appellanternes påstande ikke var tilstrækkeligt præcise, idet de havde nedlagt påstand om annullation af alle yngre eller ældre retsakter, der hang sammen med forordning nr. 1534/95, herunder grundforordningen eller i hvert fald artikel 3, 5 og 6, samt gennemførelsesbeslutninger vedrørende disse retsakter, dels på anbringendet om appellanternes manglende individuelle interesse. Retten fandt derimod, at det tredje formalitetsanbringende om et påstået udløb af søgsmålsfristen var blevet irrelevant.

15 Hvad angår afvisningen af søgsmålet på grund af appellanternes manglende individuelle interesse, der alene er genstand for appelsagen, udtalte Retten i det væsentlige i den anfægtede doms præmis 38 og 39, at fastsættelsen af den afledte interventionspris fandt anvendelse på et ubestemt antal transaktioner i produktionsåret 1995/1996, og at artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 derfor finder anvendelse på objektivt beskrevne situationer og er rettet til kategorier af retssubjekter, som er defineret generelt og abstrakt.

16 Retten undersøgte herefter i præmis 40 under henvisning til retspraksis, hvorefter en generel bestemmelse individuelt kan berøre en fysisk eller juridisk person, når den vedrører denne på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre, visse elementer i sukkerordningen. Retten fastslog i præmis 43, at »[d]en omstændighed, at lovgivnings-

magten ikke har fastsat de afledte interventionspriser for hvidt sukker generelt med et fast beløb, men så nøjagtigt efter de økonomiske realiteter som muligt [...] kan ikke i sig selv begrunde en antagelse om, at artikel 1, litra f), i den anfægtede forordning er en gruppe beslutninger, der hver især individuelt berører de virksomheder, der ligger i områderne med underskud«.

17 Efter at Retten havde anført, at regionaliseringsordningen nødvendigvis er baseret på produktionsoplysninger fra hver sukkerproducerende virksomhed i områder med eller uden underskud, fastslog den i præmis 44, at »[m]eddelelsen til Fællesskabets institutioner af oplysninger af denne art kan således ikke inden for rammerne af regionaliseringsordningen adskille sagsøgerne fra alle andre sukkerproducenter i Fællesskabet, og dette så meget mindre som Rådet, som sagen viser, ikke vedtog den anfægtede forordning på grundlag af oplysninger fra Kommissionen vedrørende den særlige situation i hver enkelt af de sagsøgende virksomheder«.

18 Retten konkluderede i præmis 45, at såfremt sagsøgernes opfattelse blev lagt til grund, kunne »erhvervsdrivende, der fandt deres interesser tilsidesat ved bestemmelsen af deres område, [...] anfægte den ordning for differentierede priser, der anvendes på fællesskabsniveau i dens helhed [...]«.

19 Retten forkastede i præmis 46 ligeledes appellanternes argument om, at de var »individuelt berørt«, idet de tilhørte en »lukket kreds«. Retten henviste herved for det første til retspraksis, hvorefter »muligheden for mere eller mindre nøjagtigt at fastslå antallet og identiteten af de retssubjekter, en retsakt finder anvendelse på, ikke er tilstrækkelig til at rejse tvivl om, at retsakten har karakter af en forordning, når det står fast, at den anvendes på grundlag af en objektivt bestemt retlig eller faktisk situation, der er beskrevet i akten (Domstolens kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 37)«.

20 Retten anførte for det andet i præmis 47, at den af sagsøgerne omtalte »'lukkede kreds' er en følge af selve beskaffenheden af 'regionaliserings'-systemet, der som på grund af den i forordning nr. 787/83 omhandlede underretningsordning netop medfører, at Fællesskabets institutioner eventuelt bliver bekendt med, hvilke sukkerproducenter der findes i hvert enkelt produktionsområde. Sagsøgerne tilhører derfor kun en 'lukket kreds' på samme måde som alle andre sukkerproducenter i Fællesskabet, der befinder sig i samme situation«.

21 I præmis 48 tilføjede Retten, at »[s]elv om medlemsstaterne før fastsættelsen af de forskellige sukkerpriser for hvert produktionsår giver Kommissionen meddelelse om udviklingen i sukkerproduktionen og -forbruget på deres respektive områder samt om de allerede tildelte produktionskvoter, besad Rådet i al fald, som det har fremhævet i retsmødet, uden på dette punkt at være blevet imødegået af sagsøgerne, ikke særlige oplysninger om hver enkelt af de italienske virksomheder, der rådede over produktionskvoter for sukker i produktionsåret 1995/1996, og det fastsatte de forskellige priser for hvidt sukker under hensyntagen til alle oplysninger om sukkerproduktionen i Italien«.

22 Retten fastslog endvidere i præmis 49, at den retspraksis, som appellanterne havde påberåbt sig til støtte for, at sagen skulle antages til realitetsbehandling — der omhandler visse særlige situationer for så vidt angår individuelle ansøgninger om importlicenser, der blev indgivet inden for et bestemt kortere tidsrum og bestemte mængder, eller forhold, hvor der var tale om Fællesskabets institutioners pligt til at tage hensyn til følgerne for visse privatpersoners retsstilling af den retsakt, som de havde til hensigt at vedtage — ikke var relevant. Retten fandt, at der ikke forelå sådanne omstændigheder i denne sag.

23 Hvad angår en individualisering af appellanterne på grund af indgreb i »de individuelle produktionsrettigheder, de besidder som indehavere af produktionskvoter«, fastslog Retten i præmis 51 alene, »at der ikke til tildelingen til sagsøgerne af produktionskvoter før vedtagelsen af den anfægtede forordning har været knyttet en ret til at få fastsat en bestemt interventionspris«, og at »den

omstændighed alene, at sagsøgerne er indehavere af produktionskvoter, [kan] ikke give grundlag for at antage, at særlige interesser som omhandlet i dom [af 18.5.1994 i sagen] Codorniu mod Rådet [sag C-309/89, Sml. I, s. 1853,] er blevet krænket i deres tilfælde [...]«.

24 Retten forkastede endvidere i præmis 52 og 53 appellanternes argumenter til støtte for, at sagen kunne antages til realitetsbehandling, om ophævelsen ved Rådets forordning (EF) nr. 1101/95 af 24. april 1995 om ændring af forordning nr. 1785/81 (EFT L 110, s. 1) af muligheden for, at Den Italienske Republik tildelte støtte til den italienske sukkerproducerende industri og indgik leveringsaftaler, der var baseret på den anfægtede afledte interventionspris, med sukkerroeproducenterne.

Appellen

25 Appellanterne har i appellen i det væsentlige nedlagt påstand om, at den anfægtede dom ophæves, idet Retten herved afviste det søgsmål, de havde anlagt med påstand om annullation af forordning nr. 1534/95, navnlig artikel 1, litra f), samt i betragtning af, at grundforordningen er ulovlig, herunder navnlig artikel 3, 5 og 6.

26 Appellanterne har til støtte for deres appel fremført fire klagepunkter.

27 For det første har appellanterne anført, at Retten begik en fejl, idet den alene ud fra antallet af transaktioner, der kunne påvirkes af artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95, udledte, at forordningen fandt anvendelse på objektivt beskrevne situationer og på kategorier af retssubjekter, som var defineret generelt og abstrakt.

28 For det andet har appellanterne bestridt Rettens konstatering i den anfægtede doms præmis 43 af, at den nævnte bestemmelse ikke udgør en række individuelle beslutninger. Dette klagepunkt er opdelt i fire led.

29 Appellanterne har med det første led foreholdt Retten at have valgt en grundlæggende forkert fremgangsmåde, idet den i den anfægtede doms præmis 41, 42 og 43 undersøgte regionaliseringsordningen i sin helhed.

30 Appellanterne har med det andet led af dette klagepunkt foreholdt Retten, at den ikke tog hensyn til det forhold, at de var individuelt berørt på grund af deres forpligtelse til at betale en bestemt pris til alle producenter, der leverer sukkerroer til dem. Denne forpligtelse individualiserer dem som sukkerproducenter i Italien i forhold til sukkerproducenter i andre områder i Fællesskabet.

31 I klagepunktets tredje led har appellanterne anført, at Retten ikke tog hensyn til den forskel, der var mellem den ret, de italienske sukkerproducenter havde til at sælge til interventionsorganet til den afledte interventionspris — en ret, der er af individuel rækkevidde — og sukkerroeproducenternes ret til at opnå en minimumspris fra sukkerproducenterne. Vedrørende denne sidstnævnte ret mener appellanterne, at det drejer sig om en almengyldig regel.

32 Appellanterne har med det fjerde led af deres andet klagepunkt bestridt Rettens fortolkning i den anfægtede doms præmis 45, hvorefter antagelsen af deres sag til realitetsbehandling kunne ændre aftaleforholdene mellem sukkerproducenterne og sukkerroeproducenterne. Ifølge appellanterne udgør en sags aftalemæssige følger ikke et element, der skal tages i betragtning ved bedømmelsen af deres rettigheder i henhold til traktatens artikel 173.

33 Appellanterne har for det tredje anført, at Retten ikke tog hensyn til det forhold, at de hørte til en »lukket kreds« af sukkerproducenter. Denne kreds bestod alene af de italienske sukkerproducenter, der var indehavere af en kvote, og som dermed bl.a. var forpligtet til på grund af den forhøjede minimumspris at betale en anden pris end den, producenter i andre områder i Fællesskabet skulle betale. Dette individualiserer dem i forhold til alle andre producenter i Fællesskabet.

34 For det fjerde har appellanterne ligeledes foreholdt Retten, at den helt klart ikke tog tilstrækkeligt hensyn til det forhold, at de anfægtede bestemmelser om regionalisering, herunder de priser, som Rådet fastsatte for alle områder i Italien, er baseret på individuelle oplysninger, der stammer fra de italienske sukkerproducenter, herunder navnlig talangivelser, de selv er fremkommet med.

35 Appellanterne har herved anført, at der er en selvmodsigelse mellem den anfægtede doms præmis 44 og 48. I præmis 48 bekræftede Retten nemlig, at Rådet alene rådede over generelle oplysninger og ikke særlige oplysninger om hver italiensk virksomheder, der var indehaver af sukkerkvoter, mens den i præmis 44 indrømmede, at der fandtes produktionstal for hver sukkerproducerende virksomhed.

36 Rådet og Kommissionen har den opfattelse, at appellen er ubegrundet.

37 De har først for så vidt angår det første klagepunkt anført, at Retten med føje tog hensyn til det ubestemte antal transaktioner blandt andre elementer i bedømmelsen og således foretog en kvalitativ gennemgang af de situationer, hvor artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 finder anvendelse.

38 Rådet har dernæst anført, at klagepunktet om, at den nævnte bestemmelse indeholder »en række beslutninger«, der er rettet til hver berørt erhvervsdrivende, er ubegrundet. En sådan kvalificering indebærer, navnlig under hensyn til dom af 21. januar 1999, sag C-73/97 P, Frankrig mod Comafrica m.fl. (Sml. I, s. 185, præmis 33-38), at appellanterne skulle have opnået visse individuelle rettigheder, før den pågældende forordning blev vedtaget, hvilket ikke er tilfældet i denne sag.

39 Endelig har Rådet og Kommissionen ligeledes bestridt appellanternes klagepunkt om, at appellanterne er individualiseret på grund af, at de har meddelt de fællesskabsretlige institutioner tallene for deres produktion.

Domstolens bemærkninger

40 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen helt eller delvist skal afvises, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen uden at have åbnet den mundtlige forhandling.

41 Ifølge traktatens artikel 173, stk. 4, kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

Klagepunktet om, at alene et ringe antal transaktioner er taget i betragtning

42 I henhold til Domstolens praksis skal kriteriet for sondringen mellem en retsakt af normativ karakter og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej (jf. kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En retsakt har almengyldig karakter, hvis den finder anvendelse på objektivt fastlagte situationer og skaber retsvirkninger for kategorier af personer, der opfylder visse generelt og abstrakt fastlagte betingelser (jf. kendelse af 26.10.2000, sag C-447/98 P, Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. I, s. 9097, præmis 67, og dom af 27.3.1990, sag C-229/88, Cargill m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1303, præmis 18).

43 I det omfang appellanterne med deres første argument har foreholdt Retten, at den anerkendte den almengyldige karakter af artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 på grundlag alene af en undersøgelse af et ringe antal transaktioner, der kunne påvirkes af denne bestemmelse, skal det indledningsvis bemærkes, at Retten i den anfægtede doms præmis 38 har søgt at bestemme den nævnte bestemmelses karakter ved at støtte sig på to betingelser, som der er henvist til i den retspraksis, der er omtalt i ovenstående præmis.

44 Retten undersøgte således vilkårene for fastsættelse af den afledte interventionspris for hvidt sukker. Retten fandt med føje, at fastsættelsen heraf ikke alene vedrørte alt hvidt sukker, som de italienske sukkerproducenter tilbød interventionsorganet, for så vidt betingelserne herfor var opfyldt, men også direkte indvirkede på de købspriser, som sukkerproducenterne var forpligtet til at betale til de italienske sukkerroeproducenter.

45 Det er således klart, at Retten ikke alene støttede sig på det ubestemte antal transaktioner, men desuden, ud over de berørte erhvervsdrivende, tog hensyn til

de omstændigheder, hvorunder artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 finder anvendelse. I modsætning til det af appellanterne anførte, er det på grundlag af disse særtræk ved den pågældende forordning, at Retten med føje nåede til den konklusion, at den nævnte bestemmelse finder anvendelse på objektivt fastlagte situationer og skaber retsvirkninger for kategorier af personer, der opfylder visse generelt og abstrakt fastlagte betingelser.

46 Retten begik derfor ikke nogen retlig fejl, da den fastslog, at artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 var almengyldig. Appellanternes klagepunkt om, at der alene blev taget hensyn til et ringe antal transaktioner, der skulle foretages i det pågældende produktionsår, skal således åbenbart forkastes.

Klagepunktet om, at Retten undersøgte regionaliseringsordningen »i dens helhed«

47 I henhold til fast retspraksis kan det imidlertid ikke udelukkes, at en bestemmelse, der efter sin art og rækkevidde har generel karakter, eventuelt individuelt berører en fysisk eller juridisk person, når den vedrører denne på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som en adressat (Domstolens dom af 15.2.1996, sag C-209/94 P, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 25, og kendelsen i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 39).

48 Med henblik på — på grundlag af denne retspraksis — at undersøge, om artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 efter sin art kan berøre appellanterne

individuelt, gennemgik Retten i den anfægtede doms præmis 41 opbygningen af denne bestemmelse. I præmis 42 og 43 behandlede Retten denne bestemmelses rolle i regionaliseringsordningen.

49 Selv om Retten bl.a. fastslog, at regionaliseringsordningen fastsatte de afledte interventionspriser på et grundlag, der var så tæt på de økonomiske realiteter som muligt, førte dens gennemgang på overbevisende måde til den konklusion, at regionaliseringsordningen fandt objektiv anvendelse på alle sukkerproducenter og sukkerroeproducenter og ikke berørte appellanterne individuelt.

50 I det omfang appellanterne med det andet klagepunkt har foreholdt Retten dens fremgangsmåde, som de har fundet grundlæggende fejlagtig, er det tilstrækkeligt i overensstemmelse med den retspraksis, der er angivet i denne kendelses præmis 47, at fastslå, at Retten for at undersøge, om artikel 1, litra f), i forordning 1534/95 har karakter af en beslutning, ikke kunne undlade at bedømme hverken, hvorledes den afledte interventionspris for hvidt sukker blev fastsat, eller dens virkninger i sammenhæng med regionaliseringen.

Den påståede individualisering af appellanterne på grund af deres forpligtelse til at betale en bestemt forhøjet minimumspris

51 Appellanterne har med dette klagepunkt påstået, hvilket er i strid med det af Retten fastslåede i den anfægtede doms præmis 43, at artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 reelt udgør en række beslutninger, der berører dem individuelt. Appellanterne har til støtte for denne fortolkning af bestemmelsen anført, at de på grund af de forhøjede minimumspriser er forpligtet til at betale

sukkerroeproducenterne en bestemt pris, hvilket adskiller dem fra andre producenter af hvidt sukker.

52 Det bemærkes herved, at i henhold til artikel 118 i Domstolens procesreglement finder procesreglementets artikel 42, stk. 2, der i princippet forbyder fremsættelse af nye anbringender under sagens behandling, anvendelse på forhandlingerne for Domstolen i sager, der angår appel af en afgørelse fra Retten.

53 En parts adgang til første gang for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den (jf. dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 59, kendelse af 17.7.1998, sag C-442/97 P, Sateba mod Kommissionen, Sml. I, s. 4913, præmis 30, og af 14.10.1999, sag C-437/98 P Infrisa mod Kommissionen, Sml. I, s. 7145, præmis 29).

54 Det må fastslås, at appellanterne ikke for Retten gjorde gældende, at de var individualiserede på grund af, at de var forpligtet til at betale sukkerroeproducenterne en bestemt pris, hvilket adskilte dem fra alle andre producenter i Fællesskabet.

55 Dette klagepunkt skal derfor åbenbart afvises.

Klagepunktet om, at Retten med urette tog hensyn til konsekvenserne af, at sagen eventuelt blev antaget til realitetsbehandling

56 Retten afsluttede i den anfægtede doms præmis 45 undersøgelsen af den påståede karakter af beslutning, som artikel 1, litra f) i forordning nr. 1534/95 skulle have, ved at fastslå, at såfremt appellanternes opfattelse blev lagt til grund, kunne alle erhvervsdrivende, der var omfattet af den fælles markedsordning for sukker, og som fandt deres interesser tilsidesat ved bestemmelsen af deres område, anfægte ordningen for differentierede priser i sin helhed.

57 Det bemærkes herved, at Retten ved en sådan konstatering foretog en undersøgelse af den generelle karakter for på fællesskabsplan at beskrive konsekvenserne af, at denne sag blev antaget til realitetsbehandling. Denne konstatering kan under ingen omstændigheder i sig selv indebære, at et annullationssøgsmål, der er anlagt af en fysisk eller juridisk person, skal afvises. Alene betingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4, giver efter sin art mulighed for at afvise en sag, når betingelserne ikke er opfyldt (jf. i denne retning kendelse af 12.10.2000, sag C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 8797, præmis 37).

58 Det følger klart heraf, at dette klagepunkt, for så vidt appellanterne har anfægtet den anfægtede doms præmis 45 med sidste led af deres andet klagepunkt — med den begrundelse, at antagelsen af deres sag til realitetsbehandling ligeledes kunne ændre det kontraktmæssige forhold mellem sukkerproducenterne og sukkerroeproducenterne — er uden relevans og derfor skal forkastes.

Argumenterne om, at der foreligger en »lukket kreds«

59 Retten henviste med føje i den anfægtede doms præmis 46, 47 og 48 til Domstolens praksis, hvorefter den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning som artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 finder anvendelse på, ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (dommen i sagen Buralux m.fl. mod Kommissionen, præmis 24, og kendelsen i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 37).

60 Retten præciserede i den anfægtede doms præmis 47 på overbevisende måde, at det udelukkende var på grund af den underretningsordning, der var etableret i den fælles markedsordning for sukker, at Fællesskabets institutioner var i stand til på tidspunktet for fastsættelse af interventionspriserne at kende identiteten af de sukkerproducerende virksomheder, der har hjemsted i hvert produktionsområde. For så vidt angår denne underrettelsesordning havde Retten allerede i den anfægtede doms præmis 44 fastslået, at Fællesskabets forskellige produktionsområder af Rådet var bestemt som områder med eller uden underskud på grundlag af de oplysninger om den aktuelle og/eller forventede produktion og forbrug, som blev meddelt Rådet, hvoriblandt fandtes navnlig visse oplysninger om hver sukkerproducerende virksomhed i det pågældende område.

61 I modsætning til det af appellanterne påståede i deres fjerde klagepunkt om særlige oplysninger, der stammer fra italienske virksomheder, er denne konstatering ikke i strid med den anfægtede doms præmis 48.

62 Det fremgår nemlig klart af denne sidstnævnte præmis, at Rådet ikke fastsætter interventionspriserne for hvidt sukker på grundlag af individuelle oplysninger fra hver italiensk producent, der er indehaver af produktionskvoter, eller i betragtning af deres særlige situation, men på grundlag af generelle oplysninger om sukkerproduktionen i Italien. Det skal tilføjes, at den endelige kvalificering af et område som et område med underskud eller overskud er baseret på en sammenligning af den forventede produktionen og det forventede forbrug i det pågældende produktionsår.

63 Det fremgår heraf, at de oplysninger, som forskellige italienske sukkerproducenter er fremkommet med, alene er et element i de generelle oplysninger, som Rådet råder over, og at den afledte interventionspris for hvidt sukker fastsættes abstrakt og generelt og ikke på grundlag af eller i betragtning af hver producents individuelle situation.

64 I det omfang appellanterne for at godtgøre, at de tilhører en »lukket kreds«, der består af italienske sukkerproducenter, som er indehavere af produktionskvoter, har gentaget deres argument om, at de dermed på grund af den forhøjede minimumspris er forpligtet til at betale en bestemt pris til sukkerroeproducenterne, hvilket adskiller dem fra andre producenter i Fællesskabet, er det tilstrækkeligt at henvise til denne kendelses præmis 53, 54 og 55.

65 Retten begik derfor ikke en retlig fejl, da den fastslog, at appellanterne ikke var individuelt berørt af artikel 1, litra f), i forordning nr. 1534/95 som medlemmer af en »lukket kreds«, der bestod af italienske sukkerproducenter, som var indehavere af produktionskvoter.

Retten til at sælge til interventionsorganet til den afledte interventionspris

66 Hvad endelig angår den kritik, som appellanterne inden for rammerne af det andet klagepunkt har rettet mod Retten for, at den ikke tog hensyn til deres ret til at sælge til interventionsorganet til den afledte interventionspris, bemærkes alene, at denne ret alene udgør en grundlæggende bestanddel af en interventionspris.

67 Appellanternes situation kan ikke herved sammenlignes med de situationer, der gav anledning til de domme, de påberåbte sig for Retten, og som Retten i den anfægtede doms præmis 49 med føje anså for irrelevante. De særlige situationer, som navnlig dom af 1. juli 1965, forenede sager 106/63 og 107/63, Toepfer og Getreide-Import mod Kommissionen (Sml. 1965-1967, s. 67, org.ref.: Rec. s. 525), og af 6. november 1990, sag C-354/87, Weddel mod Kommissionen (Sml. I, s. 3847), omhandler, var kendetegnet af den omstændighed, at en erhvervsdrivende af den kompetente myndighed individuelt og for et begrænset tidsrum var blevet tildelt en ret, såsom en importlicens.

68 Retten afviste ligeledes i den anfægtede doms præmis 50 og 51 at anvende princippet i dommen i sagen Codorniu mod Rådet. I denne forbindelse fandt Retten med føje, at der ikke til tildelingen til appellanterne af produktionskvoter før vedtagelsen af den anfægtede forordning var knyttet en ret til at få fastsat en bestemt interventionspris, og at appellanternes retsstilling derfor ikke adskilte sig fra retsstillingen for andre indehavere af produktionskvoter, der alle måtte acceptere de interventionspriser, Rådet havde fastsat på baggrund af den forventede forsyningssituation i de forskellige produktionsområder.

69 Appellanternes argumentation, således som den fremgår af deres processkrifter for Domstolen i appelsagen, indeholder intet nyt forhold, der kan ændre den konklusion, Retten nåede til i den anfægtede doms præmis 51.

70 Klagepunktet om retten til at sælge sukker til interventionsorganismen til den afledte interventionspris skal således forkastes som åbenbart ubegrundet.

71 Det fremgår af det anførte, at appellen skal forkastes, idet den enten åbenbart skal afvises eller åbenbart er ubegrundet.

Sagens omkostninger

72 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appellanterne har tabt sagen, og da Rådet har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, pålægges det appellanterne in solidum at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Eridania SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA og Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) betaler in solidum sagens omkostninger.**

3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 28. juni 2001.

R. Grass — V. Skouris

Justitssekretær — Formand for Anden Afdeling